Поуке и искушења

ДА ЛИ ЈЕ УРБАНИ РАТ У ФРАНЦУСКОЈ ДОИСТА ПОДСТАКНУТ И УПРАВЉАН СПОЉА, ПО МОДЕЛУ УДАРА НА ДЕ ГОЛА 1968?

Играње сказаљкама историје

„Амерички медији правдају ‚спонтану' урбану побуну у Француској, али и у Белгији и Немачкој, социолошким анализама лошег грађанског стања имиграната на периферијама градова. Али имигранти су угрожени као такви, а не по расном и верском кључу, како се појављују у рату који букти. Такође, незапослени дечаци и студенти технички нису у стању да воде урбану герилу таквих размера. Иоле озбиљнија анализа, из домена технологије политике и постмодерних специјалних ратова, чини јасним да је све то производ скривене спољне режије"

Пише: Гуљелмо Марија Лоли-Гети

Да на шња пла не тар но до ми нант на вој но-по ли тич ка стра те ги ја, ја сно ис ка за на кроз це ло куп ну тра гич ну сли ку и кр ва ви траг ко ји је сву да пра ти, има са мо је дан глo бал ни циљ: вла да ви на све том по сва ку це ну! Не ка Па риз го ри! То је пр ви циљ атлант ских го спо да ра ко ји су са да одах ну ли, јер су ус пе ли да вра те на зад ска за љ ке са та исто ри је. Се ти мо се фран цу ске 1968, ко ја ума ло ни је но ка у ти ра ла ге не ра ла Шар ла де Го ла (1890-1970), кри вог што је иза шао из НА ТО пак та 1966. го ди не, што је фор ми рао фран цу ске удар не атом ске сна ге, што је тра жио злат ну под ло гу за еми то ва ну нов ча ну ма су, ба цив ши та ко на ко ле на САД. Био је крив што је ство рио нај ве ћу по љо при вред ну и зо о тех нич ку ин ду стри ју у Евро пи. Опет су на ши пре ко о ке ан ски „при ја те љи" по тро ши ли ми ли о не до ла ра да га зба це са вла сти, али је де Гол, с два му не ви та по те за, ус пео да осу је ти ме рич ку „де мо крат ску" за ве ру. Кон тро лу бер зе по ве рио је ге не ра лу Ж. Ма суу и по ми рио се са ру ским пред сед ни ком Ле о ни дом Бре жњ е вим (1906-1982), ко ји је од мах сми рио пред сед ни ка Фран цу ске ко му ни стич ке пар ти је Жор жа Мар ше а (1920-1997) и све се рас пр ши ло као ме хур са пу ни це.

Париз и Француска горе, јер је категорички императив америчких републиканских неоконзервативаца да се обори председник Жак Ширак који није учествовао у инвазији на Ирак и који води политику приближавања са председником Руске Федерације Владимиром Путином. Поврх свега, француски председник подстиче јачање евра који почиње да замењује долар као монету светских резерви, што је за америчку плутократију ужас над ужасима!

ШЕСТ ПАКЛЕНИХ ЕТАПА

Све те „оштре" анализе америчке штампе и телевизије, које свакодневно преплављују и европске мас-медије, не могу да искриве стварно стање, захваљујући, поред осталог, драгоценим информацијама арапске телевизије „Ал Џазира".

Амерички медији правдају „спонтану" урбану побуну која се шири кроз Француску, али и по суседној Белгији и по Немачкој, социолошким анализама лошег грађанског стања имиграната на периферијама градова.

То стање стварно постоји, као, уосталом, и у Италији и другде. Али имигранти су угрожени као такви, а не по расном кључу, како се појављују у ратту који букти. Тако ће, дечаци и студенти који не налазе посао технички ниси у стању да воде урбану геригилу таквих размера. Иоле озбиљнија анализа, из домена технологије политике и постмодерних специјалних ратова, чини јасним да је све то производ скривене спољне режије.

Циљ? Дестабилизација и слабљење француске тврђаве у оквиру Европе са 25 чланица. Обарање Ширака је други тактички циљ привредно-војног плана Волстрита, лондонског Ситија и још неких центара моћи.

Ситуација у Француској указује и на покушај да се пређе у трећу етапу: паљење неколико католичких цркава циљало је да се у земљи Јованске Орлеанке изазове мржња, реакција и сукоб између хришћана католика и муслимана, као што се десило у чувеном масакру у Мадриду, али су исламски шитско-сунитски имами то тада осујетили својом моћном фатвом која је смирила младе муслимане.

У истом контексту треба сагледавати и недавни масакр у Аману, у Јордану, као и „најаву" израелских тајних служби уочи покоља у Шарм ел Шеику, у Египту. То смушено саопштење, у погледу којег имамо много

резерви, очито програмира и призива „арапску мржњу” према Јеврејима и „крсташима”. И недавно откриће да су амерички војници користили пројектиле са белим фосфором равно је програмираном истребљењу ирачког народа, што је већ довело до бројке од 170.000 мртвих. Томе треба додати и англо-америчко свесно радио активно уранијумско загађење у Авганистану и Ираку, које не може бити санирано ни у наредних педесет година.

АТЛАНТИЋАНИ И АТЛАНТИСТИ

Прекоалпски ислами сти су поставили и активирали „западну” клопку Француској и Европи да би је дефинитивно дестабилизовали. Исто се већ догађа на линији север–југ–исток: Рига – Варшава – Тбилиси – Кијев – Одеса – Баку - Грозни, која иде ка истој тачки као и друга ратна линија, она од запада на исток: Тел Авив – Аман – Дамаск – Багдад - Техеран. Уз тај циљ, подразумева се и стварање Велике Албаније да би се разбио Балкан и Великог Израела са експлозивним

пословедиоцама за стварање великог савеза између старих континената који су сачинили Александар Велики, Јулије Цезар, Карло Велики, Фридрих Други, Наполеон...

Дакле, спречавање спајања Западне Европе са њеним азијским делом је за новви англо-амерички поредак четврти неопходни циљ, који је својевремено планирао Британац Х. Џ. Макиндер (1861-1947). Остваривање тог циља дало би одрешене руке за петту етапу – инвазију на Сирију, Персију и Венецуелу, која је већ под ембаргом. Сасвим случајно, све те земље су богате нафтом. Прецизирајмо да је за Сирију као мету заслужан пројекат у којем је Енглезу Бехтелу повереона изградња нафтовода од Мосула до луке у Хаифи, који је планиран још 1947. године, да би се гарантовао доток нафте Израелу.

Моramo овој америчкој теорему да придодамо и велики медијско-финансијски маневар који је у немачкој устоличио такозвану „велику коалицију" Хришћанско-демократске уније, Социјалдемократске партије и либерала, односно Ангеле Меркел на челу немачке владе. Тај пројекат Вашингтон подржава да би преокренуо курс немачке спољне политике, тако да она заустави приближавање Русији и подржи рат у Ираку. Иако је слабашан, пројекат је успео да блокира, бар на неко време, немачку

политику, која се сада бави сама собом да би смирила сукобе унутар рајнске „великке коалиције”.

На тај моазаик актуелне међународне политике треба додати и италијански допринос да се распали жар антииранског распложења, због претњи које је председник Махмуд Ахмадинеџад упутио Израелу. Заборавља се да је та велика источна земља први италијански трговински партнер, који даје посао великом делу националне индустрије, а одавно је на мети атлантске тријалтералне инвазије. Та источна земља нема окупационе трупе ни у Тел Авиву, ни у Лондону, ни у Вашингтону, и има право, као и Израел и друге нације, да има своју нуклеарну индустрију да би се економски бранила и опстала.

Светска политичка слика је забрињавајућа и врло опасна!

Ратни ветрови беснo дувају плањетом и рат, глад, болести и мржња харају, иако бисмо могли сви да мирно живимо и користимо наша научна открића и наша богатства, која свакодневно расипамо кратковидо и егоистички. Да бисмо се одбранили од природних катастрофа и слома, морамо поштовати животну средину, еко систем, и обуздати поредак ствари који нас хушка на бесомучну необуздану потрошњу. Не смемо

бити наклик похлепним и злим становницима Атлантиде (много сличне постулатима данашњег атлантистичког „светског господства"), које је океан потопио у давна времена, са њиховим златом, као што нам то преноси Платон у свом непревазиђеном делу „Критија". <

(Новембар-децембар 2005)